

først gennemgaa et dramatisk Kursus og anlægge et eller andet opsigtsvækkende Profet-Kostume — for man gør skam ikke Indtryk paa det store Publikum, naar man optræder i sine Hverdagsklæder.“

„De har maaske Ret!“

„Jeg troer det. Rigtignok er jeg selv Præst, men ikkedesmindre har jeg — og dette er min eneste, min sidste Anfægtelse! — en uovervindelig Skræk for Ordet og dets besnærende og bedøvende Magt. Vorherre bevare mig for i Forbindelse med min egen ringe Person at tale højtravende om Kald, Mission og sligt. Og dog maa jeg sige, at jeg i Beskedenhed føler det som min Opgave — baade som Præst og som Menneske — i det smaa og i det stille at bidrage til at bringe Folk til Bevidsthed . . . til fuld og klar Bevidsthed. Jeg veed det nok, jeg kan ikke rose mig af at have særligt Held med mig i saa Henseende. Men det faar at være! Jeg kan nu engang ikke holde mig tilbage, naar jeg mener at se nogen gaa en Ulykke imøde. Jeg troer, at der er noget af en Goldamme-Natur i mig, — det maa tjene mig til Undskyldning overfor dem, hvem jeg kan have besværet med min ukaldede og maaske ofte utidige og besværlige Tjenstivrighed, med den trippende og pluddervorne Kyllingemo'ers-Ængstelse, som jeg aldrig formaar at overvinde. — — Men nu glemmer jeg igen, at De er træt! Solen er ogsaa nede nu, og jeg maa afsted!“

Han rejste sig fra Bænken.

„Vil De virkelig tage bort?“ spurgte hun.

„Ja, det er paatide. Jeg veed, at Vognen venter, og jeg har heller ikke mere at gøre her. Farvel, Frk. Tønnesen! Og tilgiv nu ogsaa De — ja ganske særligt De — min langsommelige Nærværelse her denne Sommer! Tilstaa det kun! De har mangan Gang ønsket mig derhen, hvor Peberet gror. Jeg har kunnet se det paa Deres Ansigt, skønt De er en fin Diplomat . . . Men nu er De ikke længere vred paa mig, vel?“